

Sygn. akt IV CSK 167/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. K. i K. K.
przy uczestnictwie W. K. , T. K. X. K.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 listopada 2015 r., opartej na podstawie naruszenia art. 153 k.c., art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c., M. K. i K. K. uzasadnili wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, „w szczególności art. 153 i ustawy uwłaszczeniowej z 1971 roku” oraz oczywistą zasadnością skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołali się na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wnioskodawcy nie przedstawili wymaganych argumentów prawnych, przekonujących o tym, że przepis art. 153 k.c. budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości, które nie zostały dotychczas wyjaśnione w orzecznictwie sądów bądź jest przez sądy rozbieżnie interpretowany. Jednocześnie, powołując się na taką potrzebę w odniesieniu do przepisów „ustawy uwłaszczeniowej z 1971 roku”, nie tylko ich w uzasadnieniu wniosku nie wskazali, ale przede wszystkim nie powołali ich w podstawach skargi, co wykluczałoby możliwość wzięcia ich pod uwagę w ramach ewentualnego rozpoznania skargi.

Niewykazania pozostała także przyczyna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołując się na oczywistą zasadność skargi, wnioskodawcy nie uzasadnili twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy

zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Skarżący, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, poprzestali na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw skargi, pomimo że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie służy wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, uzasadnienie zaś wniosku, iż w sprawie zachodzi jedna z przyczyn przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Każde z tych uzasadnień wymaga przedstawienia odrębnej i właściwej argumentacji prawnej uwzględniającej te odmienne funkcje. W uzasadnieniu wniosku skarżących takiej argumentacji nie przedstawiono. Należy dodać, że ze względu na zakaz przewidziany w art. 398⁹ § 3 k.p.c. skarżący nie mogli skutecznie powołać się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., opierając się na zarzucie naruszenia przepisu dotyczącego ustalania faktów i oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono wobec braku właściwego wniosku.